

IS ER EEN DOKTER IN DE ZAAL?

Rody is verliefd. En niet zo'n beetje ook. Ik heb het vreselijk te pakken. Het is niet iets recents ofzo hoor. Of een tijdelijke bevestiging. Want het is al zo'n twee jaar aan de gang. En het is ook niet bijzonder, ware het niet dat het een liefde is die wat anders is dan anders. Niet het standaard plaatje zeg maar. Een beetje afwijkend van de norm. Wellicht maatschappelijk ook nog niet altijd geaccepteerd. En daarom heb ik het ook nog niet eerder verteld. Genietend in stilte, misschien wat bang voor de reacties van mijn omgeving. Maar lastig is het wel. 's Nachts droom ik ervan en overdag willen mijn gedachten wel eens afdwalen naar mijn kanjer. Of ik zit schaapachtig voor me uit te staren met een gelukzalige glimlach op mijn gezicht. Godzijdank is de liefde wel wederzijds. Mijn lief begint namelijk altijd spontaan te glimmen als ik toenadering zoek. En dat voelt fijn.

Gelukkig kan ik altijd even mijn ei kwijt bij mijn goede vriendin Daantje. Eigenlijk bij toeval hebben we ontdekt dat we in exact hetzelfde schuifje zitten. Ze betrapte me bij het gluren naar een foto op mijn telefoon. Begrijpend legde ze haar hand op mijn schouder en verklapte zuchtend dat ze eigenlijk met hetzelfde dilemma worstelt. Sindsdien praten we er samen uitgebreid over. Dit ervaren we allebei als heel speciaal, mede omdat we er thuis met niemand over kunnen praten. Daantjes vriend wil er logischerwijs helemaal niks van horen en bij mij thuis luisteren de planten dan wel gehoorzaam, maar meer dan zuurstof krijg ik er ook niet voor terug.

Omdat we uiteindelijk beseften dat we er wel heel erg aan toe waren hebben Daantje en ik besloten dat enige vorm van behandeling toch wel op zijn plaats zou zijn. Als je toegeeft dat je een probleem hebt is de eerste stap naar een oplossing immers al gezet. We besloten online te gaan en zijn lid geworden van een zelfhulpgroep op Facebook. Dat was op zich al een openbaring. Het idee dat er meerdere mensen zijn die met hetzelfde probleem worstelen werkt erg geruststellend. Toch hadden we uiteindelijk vooral behoefte aan meer persoonlijke begeleiding. We dachten dat zoiets veel effectiever zou zijn. Uiteindelijk hebben we ons aangesloten bij een club van gelijkgestemden. En dat was een gouden greep. Een openbaring eigenlijk. Regelmatig bezoeken we bijeenkomsten of maken we dagtripjes met z'n allen. En uiteraard mogen onze grote liefdes dan mee.

Zonder hen hebben deze sessies tenslotte ook geen zin. Dit soort dagen zijn geweldig, samen maken we tochtjes over polderweggetjes, dijkes en langs mooie dorpen. Genietend van het gezelschap en van elkaar. Gewoon even een hele dag jezelf kunnen zijn. Even niet denken aan je "kronkel" maar gewoon geaccepteerd worden om wie je bent. Is er iets mooiers?

Toch waren er leden die vonden dat ik wat extra begeleiding nodig had. Van hogerhand is toen besloten dat ik meer hulp zou krijgen in de vorm van wat huiswerk. Ik kreeg de opdracht mijn gedachten neer te pennen op papier. Dat zou dan elke drie maanden worden geëvalueerd en bij goedkeuring achterin het lotgenotenbulletin worden geplaatst, zodat het wellicht ook hulp kon bieden aan anderen.

Dit alles heeft er uiteindelijk voor gezorgd dat ik kan omgaan met mijn "aandoening". Ik hoef me niet meer te verstoppen. Mijn lief en ik begeven ons daardoor steeds meer in het openbaar. Het moet gezegd, met de reacties valt het reuze mee. Eigenlijk zijn ze overwegend positief. Laatst nog, toen we aankwamen bij de supermarkt hoorde ik een meisje nog tegen haar moeder zeggen "Kijk eens mama, wat een leuke he?". En toen we vorige week een blokje om waren geweest op een mooie dag en bijna thuis waren, was er die aardige meneer die in zijn voortuin stond te wroeten. Goedkeurend stak hij een zwarte zanderige duim omhoog met de woorden "Ziet er goed uit hoor, lekker genieten!"

Nu we enige tijd verder zijn gaat het goed met me. Heel goed zelfs. Ik vraag me daarom serieus af of ik die "hulp" nog wel nodig heb. Want ik kan prima leven met mijn eigenaardigheid, zoals ik het maar noem. Want wie bepaalt nou eigenlijk wat "normaal" is? Volgens mij is het namelijk helemaal niet erg een beetje anders te zijn. Gewoon is ook maar zo gewoon. Intussen heb ik wel besloten om nog steeds in therapie te blijven. Niet omdat het moet, maar omdat het kan. En omdat het vooral erg leuk is. Inmiddels durf ik bij het begin van elke meeting met trots te zeggen "Hoi, ik ben Rody, en ik ben sinds kort uit de garage". Vanuit dat oogpunt wens ik al mijn lotgenoten een krankzinnige maar vooral liefdevolle zomer toe!

Rody

